

Chương 7

Hận Cừ Dục Vọng

hó Hồng Tuyết không còn rung người nữa, hơi thở của y thì gấp và nặng.

Ôm Phó Hồng Tuyết vào lòng, Mã Phương Linh quên mất y là nam nhân ...

Thoạt đầu thì nàng hoàn toàn xá kỷ, vị tha, dần dần hơi thở của y gây nóng nơi ngực nàng, nàng mới thức ngộ thực cảnh.

Tuy thức ngộ, nàng cũng bất chấp tỵ hiềm, bởi làm sao nàng nỡ bỏ y trong tình trạng đó !

Dù thế nào, nàng cũng phải vì nhân đạo, giúp y qua cơn cấp bách.

Phó Hồng Tuyết chợt hỏi:

- Người là ai ?

Mã Phương Linh đáp:

- Ta là Mã ...

Nàng không nói tiếp.

Nàng vừa nhận thấy hơi thở của thiếu niên chừng như ngưng bật.

Nàng không hiểu tại sao sự hô hấp của y đình chỉ như vậy.

Cửu hận !

Niềm cửu hận bùng dậy, gây xúc động mạnh làm cho con tim của Phó Hồng Tuyết ngưng đập, hô hấp cũng dừng luôn !

Phó Hồng Tuyết không nói gì, đang được nàng ôm, y vút hoành tay ôm lại nàng, vừa ôm vừa cởi tung ngực áo nàng, cởi một cách hối hả, cuồng bạo.

Biến hóa xảy ra đột ngột quá !

Mã Phương Linh kinh hãi, trong lúc sửng sốt, quên mất phản kháng.

Phó Hồng Tuyết lòn tay vào ngực nàng, mơn man, sờ mó ...

Bàn tay của y càng phút càng bạo, y bóp mạnh quá, Mã Phương Linh nghe đau.

Cảm giác đau đớn đưa nàng trở về thực cảnh, nàng quýnh quáng, sợ hãi, then thừng, đồng thời cũng phần nộ luôn.

Nàng cố sức tung mình lên, tung để thoát khỏi áp lực của Phó Hồng Tuyết, vừa tung mình vừa xoay tay tát mạnh vào mặt y.

Phó Hồng Tuyết không né tránh, chỉ đưa tay chụp tay nàng, giữ sát nàng bên mình y, ôm ghì nàng như cũ.

Đau quá, Mã Phương Linh rớm lệ.

Phó Hồng Tuyết một tay ghì, một tay kia lại sờ soạng, xoa bóp nơi phần ngực nở nang, chắc nịch của nàng. Mắt của y lúc đó đỏ rực lên, như bốc lửa.

Không còn làm gì được hơn, Mã Phương Linh co một chân, dùng đầu gối thúc mạnh vào mình Phó Hồng Tuyết.

Cả hai giằng co với nhau như vậy, chẳng ai nói với ai tiếng nào.

Cả hai như hai con thú, một quyết chiếm, một quyết thoát, tuy nhiên họ chưa dùng đòn độc để hạ sát nhau.

Dần dần, chiếc áo của Mã Phương Linh sút tung ra, bày rộng chỗ hở hơn, Phó Hồng Tuyết càng rộng đất cho bàn tay tung hoành hơn.

Bỗng, Mã Phương Linh hét to:

- Buông ra ! Buông ! Tại sao người ...

Nàng muốn kêu cứu, song biết là vô ích, bởi có ai ở chốn này, trong phút giây này, lúc nàng gặp khốn, cầu cứu giải nạn cho nàng !

Nàng không hét nữa.

Đến lượt Phó Hồng Tuyết gần giọng:

- Ta biết ! Chính người muốn ! Người đòi hỏi nơi ta ! Ta sẽ làm cho người thỏa mãn !

Mã Phương Linh vùng vẫy, nàng càng vùng vẫy, Phó Hồng Tuyết càng ghì mạnh.

Bỗng nàng há miệng, dùng tận lực bình sanh, cắn vào vai y.

Đau quá, Phó Hồng Tuyết rúm người nhưng vẫn ôm chặt nàng.

Máu nơi vết thương tràn qua miệng nàng, nàng lợm giọng, nàng nhả miệng, nôn mửa mấy lượt, rồi rên rỉ van cầu:

- Người buông ta ra ! Người không được làm thế ! Vô sỉ, dê hèn ...

Phó Hồng Tuyết đáp qua cơn say, cái say cuồng của dục vọng:

- Tạo sao ta không được làm vậy ? Ai cấm ta !

Bỗng một người đâu đó, cất tiếng:

- Tại hạ cấm ! Các hạ không được làm vậy !

o0o

Thanh âm bình tĩnh, lạnh lùng.

Thanh âm đó vang lên, dục vọng của Phó Hồng Tuyết tan biến ngay.

Y buông Mã Phương Linh, nhẩy trái ra ngoài xa xa.

Người vừa xuất hiện, chính là Diệp Khai.

Diệp Khai đứng đó, lặng lẽ như pho tượng đá.

Mã Phương Linh lướt tới, nhào vào lòng chàng, ôm cứng chàng, khóc rống lên, khóc đến độ không nói năng được tiếng gì.

Diệp Khai cũng không nói gì, chỉ cởi chiếc áo ngoài choàng lên mình nàng.

Phó Hồng Tuyết đã trở lại bản chất thường ngày, tay nắm chuôi đao, giương mắt nhìn Diệp Khai trừng trừng.

Không rõ, y then hay giận.

Diệp Khai không hề nhìn Phó Hồng Tuyết nửa mắt.

Phó Hồng Tuyết gần từng tiếng:

- Ta muốn giết ngươi !

Diệp Khai phớt tỉnh như thường.

Đột nhiên, Phó Hồng Tuyết rút đao vung lên, vọt mình tới.

Y vốn thọt một chân, chân lại mang thương tích do y tự tạo trước đó, nhưng thân pháp không vì thế mà chậm chạp, nặng nề.

Không ai tưởng tượng nổi một kẻ mang tật như y lại hành động nhanh nhẹn nhẹ nhàng được !

Và nhát đao của y có oai lực kinh hồn.

Y lặp lại:

- Ta muốn giết ngươi !

Diệp Khai không nhúc nhích.

Thanh đao chưa xuống sâu, đột nhiên dừng lại.

Phó Hồng Tuyết nhìn chàng, tay cầm đao bắt đầu rung.

Bỗng, y quay mình, cúi xuống nôn mửa, mửa lợi hại !

Diệp Khai vẫn không lưu ý đến y, song ánh mắt ẩn ước có niềm thương cảm động tình.

Chàng hiểu rõ thiếu niên đó hơn ai hết. Bởi chàng có trải qua mọi đau khổ, buồn thương, chàng thấu đáo những uẩn khúc thâm kín của lòng người.

Trong khi đó, Mã Phương Linh cứ khóc, càng lúc càng khóc già hơn.

Diệp Khai vỗ nhẹ tay lên đầu vai nàng, dịu giọng bảo:

- Cô nương về trước đi !

Mã Phương Linh còn nức nở:

- Người ... người không đưa ta ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không thể !

Mã Phương Linh hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai đáp:

- Vì tại hạ còn phải ở đây !

Mã Phương Linh cắn môi:

- Thế thì ta ...

Diệp Khai khoát tay:

- Cứ về trước, ngủ một giấc thật kỹ, quên những gì trong đêm nay. Đến sáng mai ...

Mã Phương Linh nhìn chàng, vẻ đăm đũi hiện lộ, thấp giọng hỏi:

- Sáng mai, người đến với ta !

Diệp Khai mơ màng trong đôi mắt, có ý niềm quái dị chợt hiện.

Lâu lắm, chàng đáp:

- Đương nhiên, tại hạ sẽ đến với cô nương.

Mã Phương Linh nắm tay chàng bóp mạnh, lệ nóng ràn rụa quanh tròng, thốt:

- Dù người không đến, ta cũng chẳng trách !

Nàng che mặt, quay mình, chạy đi.

o0o

Vó ngựa dứt vang, không gian chìm vào tịch mịch trở lại.

Phó Hồng Tuyết còn mưa.

Diệp Khai bình tĩnh nhìn y, chờ cho y mưa xong, mới bảo:

- Bây giờ, người có thể giết ta đó !

Phó Hồng Tuyết không nói gì, quay mình chạy đi. Chạy một lúc, y dừng lại, rồi bật khóc.

Diệp Khai thông thả theo y, đứng sau lưng y, im lặng nhìn y.

Một lúc lâu, chàng hỏi:

- Sao người không động thủ ?

Tay cầm đao rung rung, Phó Hồng Tuyết vụt xoay người, đối diện với Diệp Khai, trầm giọng hỏi lại:

- Người nhất định bức ta ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không ai bức người, chính người tự bức lấy người thì có. Hơn thế, người tự bức một cách cấp bách.

Lời nói của chàng như những ngọn roi, quất lên mình Phó Hồng Tuyết, quất lên lương tâm của y !

Diệp Khai tiếp:

- Ta hiểu, người cần phát tiết cái ứ đọng trong người. Hẳn là bây giờ, người thư thái phần nào rồi chứ !

Phó Hồng Tuyết trầm gương mặt:

- Người còn biết gì nữa ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Ta biết, tuyệt đối người không thể giết ta, người không nghĩ là phải giết ta !

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Thật vậy, ta không nghĩ phải giết người !

Diệp Khai tiếp:

- Người duy nhất, người muốn gây thương tổn, chính là người ! Người muốn tự làm tổn thương lấy mình. Bởi vì người ...

Phó Hồng Tuyết lộ vẻ đau khổ.

Đột nhiên, y quát to:

- Câm miệng !

Diệp Khai thở dài tiếp luôn:

- Tuy người biết là mình làm một việc sai quấy, song thực ra, cái sai quấy đó không do người !

Phó Hồng Tuyết gắt:

- Không do ta thì do ai ?

Diệp Khai nhìn thẳng vào mặt y:

- Tự người, người phải hiểu người nào ! Đương nhiên là người biết ai mà ? Hỏi ta làm chi ?

Phó Hồng Tuyết thở gấp, cánh mũi phập phồng trông thấy.

Chợt y hét:

- Người là ai ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Ta là ta ! Ta họ Diệp tên Khai !

Phó Hồng Tuyết cao giọng:

- Có phải thật sự người họ Diệp ?

Diệp Khai hỏi lại:

- Có phải thật sự người họ Phó ?

Cả hai cùng giương mắt, cùng tương trì bằng ánh mắt. Bên này muốn soi thấu ruột gan bên kia, muốn lật lộn đáy lòng của nhau, để mà đọc những bí mật, những u ẩn.

Nhưng, Diệp Khai thì bình tĩnh, thản nhiên, còn Phó Hồng Tuyết thì khẩn trương cực độ, mừng tượng đường dây kéo thẳng, dẫu không buông thì cung phải gãy.

Sau đó, cả hai nghe một âm thanh kỳ dị, phảng phất vó ngựa dẫm lên bùn nhão, phảng phất tiếng dao của đồ tể thái thịt.

Âm thanh đó vốn nhỏ, song giữa đêm trường tịch mịch, nó vang khá lớn.

Gia dĩ, thính giác của họ cũng rất tinh diệu, rồi còn gió thoảng cuốn âm thanh đó quét ngang chỗ họ đứng, tự nhiên họ phát hiện dễ dàng.

Diệp Khai vụt thốt:

- Ta đến đây, vốn không có ý đến để tìm người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy người tìm ai ?

Diệp Khai đáp:

- Ta tìm người giết Phi Thiên Tri Thù.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Người biết là ai chẳng ?

Diệp Khai thốt:

- Ta không biết chắc, song ta bắt đầu tìm ra đấy.

Chàng phóng chân chạy đi, ngoài mấy trượng, lại dừng, như chờ Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết do dự một chút, đoạn chạy theo.

Diệp Khai mỉm cười:

- Ta biết ! Thế nào người cũng đi theo !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai giải thích:

- Chỉ vì ở đây, bất cứ việc gì xảy ra, cũng đều có liên quan đến người !

Phó Hồng Tuyết hỏi gấp:

- Người biết ta là ai ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Người là người ! Người mang họ Phó, tên Hồng Tuyết.

o0o

Gió thổi mạnh.

Thanh âm quái dị đã ngưng bật.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng, chẳng nói gì nữa.

Cả hai so tốc độ với nhau, tiến tới, đều đều.

Phó Hồng Tuyết có thuật khinh công kỳ diệu, lúc y sử dụng thân pháp đó, đừng ai mong thấy được cái tạt ở chân y.

Vừa chạy đi, Diệp Khai vừa chú ý đến y.

Bỗng, chàng thở dài, thốt:

- Mừng tượng là người biết vũ công ngay từ lúc vừa lọt lòng mẹ !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Còn người ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Ta thì khác.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Khác làm sao ?

Diệp Khai đáp:

- Ta là một thiên tài !

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Thiên tài thường yếu thọ.

Diệp Khai điềm nhiên:

- Càng chết sớm càng hay !

Phó Hồng Tuyết lộ vẻ thống khổ.

Y tự thốt:

- Ta không thể chết ! ... Ta không thể chết !

Vừa lúc đó, y nghe Diệp Khai kêu khẽ.

oOo

Trong gió, có mùi máu tanh nồng nặc.

Anh sao mờ mờ đọng nơi một đồng xác chết. Con người tại vùng biên tái này chết dễ dàng hơn một con vật ! Thi thể kẻ chết bỏ vơ bở vất ngoài đồng hoang, không ai buồn thu nhặt mai táng.

Nơi đây, giá trị con người thấp quá !

Thật ra, sau khi hạ thủ rồi, kẻ sát nhân cũng muốn vùi dập sơ sài cái xác nạn nhân, song họ không có thời giờ làm kịp, bởi có người sắp xuất hiện quanh đó, mà họ thì không muốn bị phát hiện.

Cho nên, kẻ sát nhân phải ly khai.

Nhưng, ở đây, kẻ sát nhân là ai ?

Còn ai biết được là ai, ngoài chính kẻ sát nhân !

Người chết, là Mộ Dung Minh Châu và chín huynh đệ tùy hành với hắn.

Thanh kiếm của Mộ Dung Minh Châu đã tuốt vỏ, còn chín người kia không kịp rút kiếm, đã bị hạ thủ rồi.

Diệp Khai thở dài lẩm nhẩm:

- Thủ pháp nhanh quá ! Lại cay độc !

Nếu không là tay chuyên môn giết người, thì làm gì hạ thủ với tốc độ đó nổi !

Phó Hồng Tuyết nắm chặt hai tay, chừng như y bị kích động mạnh.

Muờng tượng y sợ hãi mỗi lần trông thấy xác chết, trông thấy máu.

Diệp Khai trái lại, dừng dừng.

Chàng lấy trong mình ra một mảnh bố, nơi mảnh bố, còn dính một cái nút áo.

Chàng đo mảnh bố đó với chiếc áo của Mộ Dung Minh Châu.

Một loại chất liệu như nhau, nút cũng giống nhau.

Diệp Khai thở dài, thốt:

- Quả nhiên là hấn !

Phó Hồng Tuyết cau mày. Đương nhiên, y chẳng hiểu gì hết.

Diệp Khai tiếp:

- Mảnh bố này ta nhặt nơi tay của Phi Thiên Tri Thù. Hấn chết mà vẫn còn nắm cứng nó trong tay.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Để làm gì ? Tại sao ?

Diệp Khai tiếp:

- Tại sao ? Tại vì Mộ Dung Minh Châu là hung thủ giết hấn ! Hấn muốn đem sự bí mật này tố cáo với kẻ khác.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Với người ? Hấn muốn người phục thù cho hấn !

Diệp Khai lắc đầu:

- Tuyệt đối không phải cáo tố với ta !

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thế thì với ai ?

Diệp Khai không đáp, chỉ thở dài rồi thốt:

- Ta hy vọng là ta đã hiểu khá đủ rồi !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì lý do gì, Mộ Dung Minh Châu giết Phi Thiên Tri Thù ?

Diệp Khai lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Tại sao xác của Phi Thiên Tri Thù lại ở trong quan tài ?

Diệp Khai lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Rồi ai giết Mộ Dung Minh Châu ?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc:

- Ta chỉ biết có mỗi một điều, là người ta giết Mộ Dung Minh Châu để diệt khẩu !

Phó Hồng Tuyết trở mắt:

- Diệt khẩu ?

Diệp Khai giải thích:

- Người đó không muốn bị phát hiện. Phi Thiên Tri Thù chết dưới tay của Mộ Dung Minh Châu, người đó không muốn ai truy ra Mộ Dung Minh Châu, nên bắt buộc phải trừ diệt Mộ Dung Minh Châu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai đáp:

- Hẳn người đó có liên quan với Mộ Dung Minh Châu. Nếu để Mộ Dung Minh Châu còn sống sót biết đâu Mộ Dung Minh Châu chẳng vì một áp lực nào đó bức bách khai toạt ra !

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Người đoán ra người đó là ai chưa ?

Diệp Khai bồng im bật, trầm tư.

Lâu lắm, chàng mới hỏi:

- Người có biết là sau giờ Ngọ hôm nay, Vân Tại Thiên có đi tìm người chẳng ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không biết.

Diệp Khai tiếp:

- Gã nói là gã đi tìm người, song gặp người rồi, gã chẳng nói năng gì cả.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Có lẽ vì người chân chánh gã muốn tìm, không phải là ta !

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng vậy ! Người mà gã định tìm chẳng phải người. Nhưng người chân chánh gã muốn tìm là ai ? Tiêu Biệt Ly ? Thủy Bình ? Nếu tìm một trong hai người đó, gã cần gì phải giấu, phải bịa chuyện vu vơ ?

o0o

Đêm càng khuya, gió càng lạnh, gió đùa cỏ, cỏ xạc xào như khóc, như rên.

Trong gió, có tiếng hí vang văng vẳng, một vài con ngựa quanh vùng chột tỉnh ngủ hí hoảng lên ...

Không còn một tiếng động nào khác.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước đi, đi phía trước. Diệp Khai chậm rãi hơn, theo sau.
Chàng có thể đi trước, hoặc đi ngang, song chàng thích thụt lại sau hơn.

Chừng như giữa hai người, có một khoảng cách kỳ quái. Khoảng cách đó không bao giờ được san bằng.

Mà cũng phảng phất có một liên hệ nào giữa họ vậy. Đương nhiên, sự liên hệ đó cũng kỳ quái như khoảng cách vô hình, dù hai thể xác hợp nhất phần siêu linh của họ, chẳng bao giờ hòa đồng.

Xa xa, phía trước mặt họ có ánh đèn.

Phó Hồng Tuyết bỗng thốt:

- Có một ngày nào đó, ta không giết người, người cũng giết ta !

Diệp Khai ạ lên một tiếng:

- Có một ngày như vậy ?

Phó Hồng Tuyết không quay đầu lại, tiếp luôn:

- Ngày đó, có thể rất gần đây ! Nó sắp đến nơi rồi !

Diệp Khai tắt lưỡi:

- Cũng có thể, ngày đó, không bao giờ đến !

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Tại sao ?

Diệp Khai thở dài:

- Tại vì rất có thể hai chúng ta bị giết chết trước khi ngày ấy đến !

Chàng nhìn ra vũng đen, dày thăm thẳm tận chân trời.

o0o

Mã Phương Linh về đến Vạn Mã Đường, vào phòng úp mặt trên gối, khóc mãi.

Trong tâm tư, hai ý niệm đang sôi động, dày vò nàng như chịu đựng cực hình.

Tình và hận !

Tình đối với Diệp Khai, hận đối với Phó Hồng Tuyết.

Bình sanh, nàng chưa thấy ai đáng yêu bằng Diệp Khai, và chẳng có ai làm cho nàng phải hận như nàng hận Phó Hồng Tuyết.

Nàng không tưởng một con người có thể sỗ sàng, thô bạo như y !

Tuy nhiên, nàng linh cảm cuộc đời nàng bắt đầu từ hôm nay, có liên quan trọng đại với hai gã thiếu niên đó !

Nàng nhận thấy vùng Biên Thành này trước kia, sao mà trầm tĩnh quá, rồi bỗng nhiên hai gã như từ trên trời xanh rơi xuống, bắt đầu từ đó, biến cố dồn dập xảy ra.

Khung trời biên tái trải qua nhiều cơn bão tố, không ngày nào không tang tóc, không hãi hùng ...

Nàng trần trọc mãi không làm sao dễ giấc được.

Bên trên đầu nàng là tầng lầu của Vạn Mã Đường.

Hiện tại, có tiếng chân người vang lên, nặng chịch.

Nàng hiểu chính là phụ thân nàng, đang đi tới, đi lui, không ngủ được như nàng.

Thường lệ, cứ mỗi đêm, phụ thân nàng có xuống phòng nàng, thăm hỏi, nói năm ba câu, rồi cha con chúc sức khỏe cho nhau.

Có khi, chính nàng lên gác trên, thăm cha.

Nhưng hai hôm nay, ông cũng không ngủ, cứ đi lui đi tới như thế mãi, ông cũng không xuống chuyện vãn với nàng.

Có cái gì làm cho ông ưu tư cực độ, đến nỗi quên mất con gái !

Đại khái, nàng cũng biết như vậy, và nàng cố tìm hiểu sự tình.

Vô ích, không bao giờ nàng hiểu được.

Bước xuống giường, nàng soi mình vào tấm gương đồng, trang điểm sơ qua định sang phòng dì ba.

Hai hôm nay, nàng không gặp dì ba ! Tại sao bà cũng vắng bóng ?

Nàng nghĩ, nếu đến đó không gặp dì ba, thì có thể nàng đi luôn vào thị trấn, tìm Diệp Khai.

Nhưng vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa vang lên, ngựa phi từ phía mã trường đến.

Nghe vó ngựa vang lên đêm khuya, Mã Phương Linh biết ngay là cao thủ Vạn Mã Đường đến tìm gặp gấp phụ thân nàng.

Phải là một trường hợp cực kỳ khẩn cấp các thuộc hạ mới dám quấy nhiễu đường chủ trong đêm khuya thanh vắng !

Một lúc sau, nàng nghe âm thanh nghiêm lạnh của Vạn Mã Đường chủ.

- Có phải là tìm được rồi chăng ?

Người đó đáp:

- Tìm được Mộ Dung Minh Châu !

Người đáp là Vân Tại Thiên.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Sao không đưa hắn đến ?

Vân Tại Thiên đáp:

- Hắn bị giết rồi ! Hách sư phó tìm được xác hắn ngoài cánh đồng, nheii^u nhất đao chém loạn trên mình hắn.

Im lặng mấy phút.

Rồi có tiếng y phục phất gió rẹt rẹt nơi hành lang, ngang qua cửa phòng nàng.

Vó ngựa vang lên tiếp theo, nhỏ dần dứt hẳn.

Mã Phương Linh đâm sợ.

Mới hôm qua hấn còn đó, bây giờ thì hấn ra ma, còn đâu một trang niên thiếu ngang tàng ngạo nghễ !

Nàng nhớ luôn số các vị huấn luyện ngựa, chết trong đêm qua, trong đó có hai người từng tập luyện cho nàng về thuật kỵ mã.

Sau Minh Châu, hết lượt ai đây ? Diệp Khai ? Vân Tị Thiên ? Công Tôn Đoạn ? Phụ thân nàng ?

Bao nhiêu người tại Biên thành này, mừng tượng treo đầu lừng lơ dưới lưỡi hái của tử thần !

Nàng sợ đến rung người, vội mở cửa, chạy bay đến phòng dì ba, gõ cửa.

Không có tiếng đáp. Nàng lại gõ, vẫn im lặng.

Lạ chưa ! Nửa đêm, dì ba bỏ phòng, đi đâu ?

Nàng vòng ra cửa hậu. Cửa vẫn đóng. Nàng nhìn qua cửa sổ. Đèn trong phòng đã tắt.

Không đốt từ đầu hôm, hay mới tắt đây ?

Nàng dụng lực đẩy cửa sổ, cánh cửa mở ! Nàng gọi khẽ:

- Dì ba !

Không có tiếng đáp !

Phòng không có người. Chiếc chăn trải dài trên giường, dưới chăn, có hai cái gối độn.

Gió vi vu bên ngoài.

Mã Phương Linh rợn người.

Nàng chợt phát hiện ra, ở đây, trừ nàng, ai ai cũng có bí mật cả.

Phụ thân nàng cũng không ra ngoại lệ.

Từ lâu, nàng không biết rõ quá khứ của phụ thân như thế nào.

Từ lâu, nàng không dám hỏi, dù muốn hỏi.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chợt biến sắc, nơi khung cửa sổ, một thân linh hộ pháp hiện ra.

Người đó là Công Tôn Đoạn.

Công Tôn Đoạn cao giọng:

- Đi về phòng !

Nàng không dám nhìn y lâu.

Vô luận là ai trong Vạn Mã Đường, đối với Công Tôn Đoạn cũng có ít nhiều khiếp sợ.

Nàng khép vạt áo, cúi đầu, ngoan ngoãn ra cửa, về phòng.

Mường tượng Công Tôn Đoạn có cười với dì ba qua khung cửa sổ.

o0o

Phải cố gắng lắm, Mã Phương Linh mới cài được then cửa. Tim nàng đập mạnh.
Bên ngoài, tiếng vó ngựa lại vang lên.

Ngựa chạy đi. Nàng lên giường, kéo chăn trùm đầu, thân mình rung mãi.

Nàng linh cảm, một sự tình bi thảm sắp phát sinh tại nơi đây !

Nàng không muốn nhìn, không muốn nghe gì cả !

Nàng tự thán:

- Ta không nên sanh ra trên trần gian ! Ta không nên sống giữa cõi đời này ! Tại sao ta sanh ra ? Mà lại sanh ngay tại chỗ này !

o0o

Chiếc gối của Phó Hồng Tuyết đầm ướt hiệt tại, y đang ngủ. Lúc tỉnh dậy, dĩ nhiên y không còn khóc nữa. Y phát thệ, từ nay quyết không bao giờ khóc nữa !

Nhưng, ai biết được những gì ở tương lai ?

Tại sao gối ướt trong lúc y ngủ ? Y khóc trong mộng. Trong mộng y thấy gì ?

Song thân y ! Mình vấy đầy máu, dẫy dựa trên mặt tuyết, hai vị gọi y, bảo y báo cừu.

Sau đó, y nghe cảm giác lạnh, một bàn tay lòn vào chăn, mơn man xác thịt y.

Y muốn ngồi dậy, nhưng bàn tay đó ấn y nằm xuống rồi một âm thanh ấm dịu vang khẽ bên tay y:

- Người đổ mồ hôi nhiều quá !

Phó Hồng Tuyết thở phì, nghĩ:

- Nàng đã đến !

Y trở mình, muốn ngồi dậy nữa.

Nàng lại ấn y nằm xuống.

Nàng hỏi:

- Người muốn chi ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đốt đèn !

Nàng bảo:

- Không nên !

Phó Hồng Tuyết hừ nhẹ:

- Tại sao ? Ta không được trông mặt người à ?

Nàng đáp:

- Không được !

Nàng cúi xuống, áp mặt vào ngực Phó Hồng Tuyết, cười nhẹ, tiếp:

- Nhưng ta có thể bảo chứng với người, là ta không xấu xí lắm đâu ! Người không cảm thấy như vậy sao ?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Tại sao ta không thể trông mặt người ?

Nàng đáp:

- Bởi vì, nếu biết mặt ta rồi, khi gặp ta ở chỗ khác, người sẽ kinh ngạc, thần sắc biến đổi ! Ta không muốn bất cứ ai biết rằng ta có liên hệ với người !

Phó Hồng Tuyết cãi:

- Nhưng ...

Nàng chận lời:

- Có thể sau này ! Ta sẽ cho người trông mặt, chờ khi nào việc này xong rồi, người muốn trông mặt ta bao nhiêu lâu cũng được.

Phó Hồng Tuyết không nói gì, bàn tay y mò mò, tìm khuy áo của nàng.

Nàng chụp tay y gắt:

- Đừng nhúc nhích chứ !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao ? Ta không được mó máy à ?

Nàng đáp:

- Ta sắp trở về.

Nàng thở dài mấy tiếng, rồi tiếp:

- Ta vừa nói, ta không nên để cho người ngoài biết sự quan hệ giữa chúng ta !

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Nàng hiểu trong những phút giây này, nam nhân bị cự tuyệt là phải phần nộ ghê gớm.

Nàng giải thích:

- Ta nhẫn nại ở lại đây suốt bảy tám năm nay, ta chịu đựng cùng cực, người không thể tưởng tượng nổi những thống khổ của ta đâu ! Tại sao ta phải chịu đựng ?

Giọng nàng trở nên trang nghiêm:

- Ta chờ người đó. Ta chờ người đến báo cừu. Chúng ta sợ dĩ còn sống, là chỉ vì cái việc đó mà thôi. Ta đã không quên được, thì người quên được sao ?

Phó Hồng Tuyết lạnh người.

Nàng đến đây, không phải để tìm vui, mà là để báo cừu !

Nàng tiếp:

- Người biết không, Mã Không Quân là tay cực kỳ lợi hại, đáng sợ nhất trên đời này. Ngoài ra lão ta còn có những viện thủ nữa đấy !

Nàng lại thở dài, đoạn tiếp:

- Nếu chúng ta hạ thủ mà không đắc thủ, thì vĩnh viễn sẽ không còn có cơ hội nữa ! Công Tôn Đoạn, Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, ba tên đó dù có hiệp lại, cũng chẳng đáng sợ. Ta muốn nói, Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên vốn không tham gia sự việc đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy nàng ám chỉ đến ai ?

Nàng đáp:

- Những người không dám lộ diện ! Cho đến bây giờ, ta chưa tra cứu được chúng là những ai !

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Biết đâu chẳng có ai khác !

Nàng cãi:

- Phụ thân cùng nhị thúc của người, đâu phải là những tay tầm thường ! Bằng vào đâu mà Mã Không Quân và Công Tôn Đoạn dám vọng động đến họ chứ ? Hà huống, hai vị phu nhân lại là những nữ trung hào kiệt, cân nhắc anh hùng ? ...

Thốt đến đó, nàng ghen ngào.

Phó Hồng Tuyết ràn rụa nước mắt.

Lâu lắm, nàng nói tiếp:

- Từ ngày những vị đó chết thảm đến nay, trên giang hồ người ta vẫn còn hoài nghi mãi, họ thậm chí hỏi trên đời này có ai thừa sức dồn phụ thân người, nhị thúc của người, và hai vị phu nhân vào tử địa ? Đương nhiên không ai nghi ngờ cái lão mặt người lòng thú họ Mã tên Không Quân cả !

Rồi nàng tiếp:

- Nhất định là có kẻ tiếp trợ Mã Không Quân. Ta đến địa phương này, không ngoài mục đích truy cứu kẻ đồng đảng của Mã Không Quân đây. Rất tiếc, ta không hề thấy lão ấy có sự vắng lai với cao thủ võ lâm. Dĩ nhiên phần lão thì lão giữ kín miệng như bình gấn nút. Không bao giờ lão sơ hở nói năng hớ hênh về việc xa xưa !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Suốt bảy tám năm, người vẫn không tra cứu được gì. Giờ đây dù hai chúng ta hiệp lại, cũng mong gì có kết quả ?

Nàng thốt:

- Hiện tại, ít nhất chúng ta cũng có cơ hội !

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Cơ hội gì ?

Nàng đáp:

- Hiện tại có người đang bức bách lão đến độ lui không nẻo, tới không đường. Cuối cùng, lão phải lúi cuồn đồng đảng của lão vào cuộc luôn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có phải là những người đó bức lão không ?

Nàng không đáp câu hỏi, chỉ hỏi lại:

- Mười ba người chết trong đêm qua, có phải chính người giết chẳng ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không phải !

Nàng lại hỏi:

- Còn ngựa ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Cũng không luôn !

Nàng hừ một tiếng:

- Thế thì ai giết ?

Phó Hồng Tuyết thở dài:

- Ta cũng lấy làm kỳ quái !

Nàng trầm giọng:

- Người không đoán được ?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc:

- Hay là Diệp Khai ?

Nàng thốt:

- Con người đó rất thần bí. Hắn đến đây hiển nhiên là phải có mục đích. Nhưng, hắn không giết mấy người đó đâu !

Phó Hồng Tuyết kêu khẽ:

- Ạ ?

Nàng giải thích:

- Ta biết lúc đó hắn đang ở đâu, với ai !

Phó Hồng Tuyết hết sức kỳ quái, thần sắc biến đổi lạ lùng.

Vừa lúc đó có tiếng “cách” vang lên trên nóc nhà.

Nữ nhân biến sắc, trầm giọng bảo:

- Người ở đây nhé ! Tuyết đối không nên ra ngoài.

Thốt xong câu đó, nàng xô cửa sổ, thoát ra.

Phó Hồng Tuyết vừa nhìn theo nàng đã khuất dạng !

oOo

Nơi đó có bốn người.

Cả bốn đều say như chết. Cả bốn đều là mã sư của Vạn Mã Đường.

Họ vốn thường thường say như thế, nhưng hôm nay, họ say gấp hơn ngày thường !

Họ lại say đáng sợ !

Trước cái chết của mười ba đồng nghiệp, trước bao nhiêu thảm họa, còn bao nhiêu thảm họa chưa cho, bảo sao họ dừng say ?

Họ cần tìm cái để quên cái sợ chứ.

Khi người thứ tư, người say sau cùng, ngã gục, thì Diệp Khai xuất hiện, do cửa hông tiến vào.

Vừa vào đến nơi, chàng thấy ngay Tiêu Biệt Ly.

Tiêu Biệt Ly nháy mắt gọi chàng bước tới.

Tiêu Biệt Ly trao cho chàng một vật, thốt:

- Có người gởi cái này đến cho lão đệ !

Diệp Khai chớp mắt:

- Thúy Bình ?

Tiêu Biệt Ly cũng chớp mắt:

- Lão đệ luôn luôn thông minh như vậy à !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Rất tiếc, trước mặt nữ nhân nào tiểu đệ ưa thích là tiểu đệ biến thành một ngọc tử !

Chàng tiếp lấy vật đó.

Một mảnh giấy xếp nhỏ.

Mở mảnh giấy ra, chàng thấy mấy chữ:

- Đóa châu hoa, người có trao cho ai chăng ?

o0o

Diệp Khai mơn man đóa châu hoa nơi áo, tợ si, tợ dại ...

Tiêu Biệt Ly nhìn chàng, buông tiếng thở dài, thốt:

- Nếu ngu huynh trẻ lại độ hai mươi tuổi, thì nhất định là phải có đánh nhau với lão đệ !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Vô luận Tiêu huynh bao nhiêu tuổi, tuyệt đối lão huynh chẳng phải là kẻ nam nhân thích đánh nhau vì nữ sắc.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Lão đệ nhìn lầm ngu huynh rồi !

Diệp Khai chớp mắt:

- A !

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Lão đệ có biết tại sao đôi chân của ngu huynh cụt mất đi chẳng ?

Diệp Khai lại chớp mắt:

- Vì nữ nhân ?

Tiêu Biệt Ly cười khở:

- Khi ngu huynh phát hiện ra nữ nhân đó chỉ là một con chó cái, thì mọi việc đều muộn rồi ! Quá muộn !

Bỗng lão cười tươi, tiếp:

- Nhưng nàng này tuyệt nhiên không thuộc hạng ngu huynh vừa đề cập đó. Lão đệ tin lão huynh đi ! Nàng chẳng bao giờ bán mình rẻ giá cho bất cứ ai !

Diệp Khai hỏi:

- Thế nàng bán gì ?

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Nàng bán nam nhân ! Nam nhân càng khó bán, nàng càng thích bán !

oOo

Qua luôn mấy vọng cửa, Diệp Khai đến nơi mà chàng muốn đến.

Chàng gõ cửa.

Bên trong có tiếng hỏi:

- Ai ?

Diệp Khai đáp:

- Khách.

Bên trong thốt:

- Hôm nay, tiểu thư không tiếp khách.

Diệp Khai hỏi:

- Nếu khách đạp chân, cửa tung ra thì sao ?

Bên trong, có tiếng cười trong trẻo:

- Nhất định là Diệp công tử !

Một tiểu cô nương vừa cười vừa mở cửa, kêu lên:

- Quả thật Diệp công tử đây mà !

Diệp Khai cười trả lễ:

- Hẳn là các cô nương sợ hư cửa !

o0o

Gian nhà bày trí rất thanh nhã, một vài chậu hoa ở trong một vài khóm trúc bên ngoài.

Mành trúc cuốn lên, chủ nhân bước ra đón khách.

Chủ nhân không trang điểm, song vẻ đẹp tự nhiên thừa quyn rũ bất cứ ai.

Nói chung, nàng không đẹp lắm, nhưng con người đó có một năng lực phi thường, người ta khó tìm được cái nét chính tạo nên mỹ lực đó.

Nàng là Thúy Bình.

Vừa thấy Diệp Khai, nàng cau mày hỏi:

- Công tử không mua nổi một chiếc áo và một đôi giày mới à ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không !

Thúy Bình cau mày hơn:

- Không ?

Diệp Khai đáp:

- Mua cũng nổi, song không mua vì không muốn thay đổi.

Thúy Bình lại cau mày hơn một chút:

- Tại sao ?

Diệp Khai đáp:

- Tại vì vật cũ có năng lực bảo hộ người mang nó. Như, đôi giày rách của tại hạ ...

Thúy Bình chớp mắt:

- Bảo hộ người ?

Diệp Khai nhắc chân lên, chỉ lỗ rách nơi đế giày thốt:

- Cô nương thấy lỗ rách ở nơi chân giày chứ ? Kể nào vô lễ với tại hạ, nó dám ngoạm cho chết luôn lắm.

Thúy Bình cười bước tới thốt:

- Tôi thử xem nó có dám ngoạm tôi chẳng !

Diệp Khai nắm nàng, giữ lại:

- Nó không dám ngoạm cô nương, thì còn tại hạ đây, tại hạ dám ngoạm !

Thúy Bình cười sảng sặc, ngà vào lòng chàng.

o0o

Trong bóng tối, nấp mình trên mái nhà, một nữ nhân bao mắt quan sát khắp bốn phía.

Nữ nhân đó đuổi theo một bóng người, đến đây mất hút, cắt đứt.

Nàng biết, bên dưới mái nhà, là đối phương nào, song đối phương đó không tiếp nữ nhân, thì làm sao xuống tận nơi mà truy tầm ? Bởi đây là một kỹ viện.

Nàng tự hỏi:

- Hắn là ai ? Tại sao hắn nghe lén câu chuyện của bọn ta ? Hắn có nghe được gì chẳng ?

Nếu nàng không bao mắt, tất thấy vẻ kinh hoàng hiện lên trên mặt đó.

Bởi, câu chuyện của nàng, là câu chuyện tối mật. Tuyệt đối, nàng phải giữ kín bí mật đó !

Đắn đo một lúc, nàng cắn răng, quyết nhảy xuống làm một cuộc mạo hiểm.

Một nữ nhân vào kỹ viện, lúc đêm tối ! Tự nhiên có bao nhiêu người hiện diện trong kỹ viện, thì cả bao nhiêu người đó đều phải lấy làm lạ, nam cũng như nữ.

Vào đây rồi, nàng tránh sao khỏi sự cột nhả của các con quỷ sắc, những thứ quỷ đó càng buông lung sỗ sàng khi nhấp nháp vào người ít nhiều chén rượu.

Vào đây, là phải gặp sự vũ nhục. Biết vậy, nàng vẫn phải vào.

Và người thứ nhất chạm vào nàng, là một tên đồ tể đã say như. Hắn đứng lên mà đôi chân chập choạng, như chực ngã.

Hắn cố bước tới nàng.

- o O o -